

Arrest

nr. 173 642 van 29 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen X
woonplaats:

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zestiende asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor een commandant uit zijn streek en voor de taliban. In het kader van zijn vijftiende asielaanvraag gaf verzoeker aan dat al zijn verklaringen in het kader van zijn veertien voorgaande asielaanvragen vals waren.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn en omdat er voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van zijn huidige, zestiende asielaanvraag legt verzoeker opnieuw zijn originele identiteitskaart van het leger en het officiële formulier waardebepaling kandidaat officier aan het nationale leger neer, dit omdat de RvV in kader van zijn vijftiende asielaanvraag foutief zou hebben aangehaald dat het toen kopieën betrof. Daarnaast legt verzoeker ook de originele taskara van zijn vader neer, een foto van verzoeker in het leger, vier familiefoto's, een originele brief van het Afghaanse ministerie gericht aan de inlichtingendiensten, een originele bevestigingsbrief van Qolo Urdo over de beëindiging van zijn tewerkstelling, twee doktersattesten en een begeleidende brief van zijn advocaat op datum van 29/02/2016.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige, vijftiende asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen

elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de doktersattesten niet heeft voorgelegd om zijn vrees voor vervolging te staven, maar om te bewijzen dat hij met zware psychologische problemen kampt en hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend, merkt de Raad vooreerst op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds zestien asielaanvragen lang ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonbaar dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. De door verzoeker neergelegde attesten d.d. 13 oktober 2015 en 5 november 2014 bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, die nagenoeg woordelijk hetzelfde verklaren, zijn niet van dien aard dat zij de aangetaste geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kan herstellen. Hieruit kan immers niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies blijven dan ook onverkort overeind.

4.2. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 12 december 2014 genomen in het kader van verzoekers vorige, vijftiende asielaanvraag.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing correct gesteld dat er voor burgers in het district Jabal Saraj van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich gestoeld heeft en die aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn; hij brengt enkel informatie bij aangaande de veiligheidstoestand in Kabul.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen met de volgende nieuwe documenten: (i) een document van het leger over haar functie bij het leger, (ii) een brief van het ministerie van defensie, (iii) een kopie van een legerbadge, en (iv) een formulier waardebepaling. Verzoekende partij vervolgt dat deze stukken een bewijs zijn van haar militaire functie. Zij voegt daaraan toe dat zij lijdt aan het PTSS-syndroom, in behandeling is bij psychiaters en psychologen en dit reeds 5 jaar in België. Verzoekende partij stelt tevens dat zij in april 2016 bekeerd is. Op de vraag hoe verzoekende partij aan de nieuwe documenten is gekomen die zij thans neerlegt en of zij ook in het bezit is van de originele stukken, beklagt verzoekende partij zich over het feit dat zij in de 15de asielaanvraag originele stukken heeft ingediend bij het Commissariaat-generaal, maar dat deze stukken niet in aanmerking werden genomen. Nogmaals geïnsisteerd of zij de originele stukken heeft van de fotokopies die zij nu indient, antwoordt verzoekende partij dat zij de originelen heeft ingediend bij de 15de asielaanvraag.

Wat de door verzoekende partij ter terechtzitting middels een aanvullende nota neergelegde documenten betreft, die zij in de hierbij bijgevoegde inventaris aanduidt als: “1. Een document van het leger korps 205 over de functie van mijnheer (plus vertaling)”, “2. Een brief van het ministerie van defensie (plus vertaling)”, “3. Een kopie van zijn legerbadge (plus vertaling)”, en “4. Formulier waardebepaling (plus vertaling)”, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze documenten, en meer bepaald de originelen ervan, reeds eerder in het kader van onderhavige asielaanvraag heeft neergelegd en zij het merendeel ervan zelfs eerder al bij haar vorige asielaanvraag aanbracht. De Raad ziet dan ook niet goed in en verzoekende partij licht niet toe waarom zij deze stukken, meer bepaald kopieën ervan, nogmaals neerlegt.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hoe dan hetgeen met betrekking tot die en de overige door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

“In kader van uw huidige, zestiende, asielaanvraag legt u opnieuw uw originele identiteitskaart van het leger en het officiële formulier waardebepaling kandidaat officier aan het nationale leger neer, dit omdat de RvV in kader van uw vijftiende asielaanvraag foutief zou hebben aangehaald dat het toen kopieën betrof. Daarnaast legt u ook de originele taskara van uw vader neer, een foto van u in het leger, vier familiefoto's, een originele brief van het Afghaanse ministerie gericht aan de inlichtingendiensten, een originele bevestigingsbrief van Q. U. over de beëindiging van uw tewerkstelling, twee doktersattesten en een begeleidende brief van uw advocaat A. S.M. op datum van 29/02/2016. Er moet worden opgemerkt dat geen van deze documenten een nieuw element bevat dat een nieuw licht kan werpen op de beoordeling van uw vorige aanvraag. Over uw originele identiteitskaart van het leger en het originele formulier waardebepaling kandidaat officier aan het nationale leger moet worden opgemerkt dat de originele versies reeds in het kader van uw vijftiende asielaanvraag werden behandeld door het CGVS. Bovendien beoordeelde de RvV in haar arrest met nummer 152643, dat eveneens door u wordt neergelegd, deze documenten los van de vaststelling of het nu originele dan wel kopieën zouden

betreffen. De RvV oordeelde namelijk over uw documenten in het algemeen dat u reeds in het kader van uw eerdere asielaanvragen in België en in uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk verschillende identiteiten heeft aangemeten zodat niet kan worden ingezien hoe er nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw bewering dat er enig verband zou zijn tussen uw identiteit en de identiteit vermeld op de stukken. Daarnaast oordeelde de RvV dat documenten in het algemeen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Doordat uw algemene geloofwaardigheid en de ernst en geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, dat u in het kader van uw vijftiende aanvraag aanhaalde, in zeer ernstige mate werd aangetast, oordeelde de RvV dan ook dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door u voorgelegde stukken. Bovendien moet worden herhaald dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg kan er dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan de door u voorgelegde stukken. De verklaring van uw advocaat in zijn begeleidende brief van 29 februari 2016 dat de RvV stelde dat alle documenten kopieën waren, terwijl u de originelen had neergelegd, werpt geen ander zicht op bovenstaande vaststelling van de RvV. Bovendien haalt uw advocaat foutief aan dat u deze documenten, die u allen in het kader van uw vijftiende asielaanvraag reeds had neergelegd, opnieuw heeft neergelegd in het kader van uw zestiende asielaanvraag. Bovenstaande conclusie geldt eveneens voor de brief van het Afghaanse ministerie gericht aan de inlichtingendiensten en de bevestigingsbrief van Q. U. over de beëindiging van uw tewerkstelling. In zijn begeleidende brief van 29 februari 2016 verwijst uw advocaat eveneens naar de behandeling van terugkeerders. Hierover moet worden opgemerkt dat uw advocaat dit reeds in zijn begeleidende brief op datum van 27 juni 2014 in dezelfde bewoordingen heeft aangehaald en deze opmerkingen dus werden meegenomen in de beslissing van het CGVS en de RvV in het kader van uw vijftiende asielaanvraag. Over uw familiefoto's en de taskara van uw vader moet worden opgemerkt dat deze enkel een indicatie van uw identiteit vormen, maar op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bewijzen. De foto van u in uniform geeft dan weer indicatie van het feit dat u in het leger actief was tijdens het communistische regime, wat door het CGVS niet betwist wordt. Deze foto staat echter op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Over de twee doktersattesten moet tot slot worden opgemerkt dat deze op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven. Reeds in het kader van andere door u neergelegde medische attesten in het kader van uw vijftiende asielaanvraag oordeelde het CGVS en de RvV dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld."

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 152 643 van 16 september 2015 waarin in het kader van haar vorige, vijftiende asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielaanvraag, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoekende partij op algemene wijze aanvoert dat zij lijdt aan het PTSS-syndroom, in behandeling is bij psychiaters en psychologen en dit reeds (gedurende) 5 jaar in België, wijst de Raad op hetgeen in dit verband eerder bij voormeld arrest van de Raad omtrent de door verzoekende partij ingeroepen psychische problematiek werd vastgesteld, met name: " (...) *Er wordt enkel terecht op gewezen dat het feit dat verzoeker in het kader van zijn vorige veertien (!) asielaanvragen gelogen heeft, ernstig afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en vraagtekens doet plaatsen bij zijn verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag. (...). Dat zijn houding tijdens zijn vorige asielaanvragen te wijten is aan zijn mentale toestand, kan in het geheel niet aanvaard worden. Indien verzoeker reeds vijf jaar in behandeling is bij verschillende psychologen en psychiaters, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn vorige veertien asielaanvragen hiervan melding maakte, quod non in casu. Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat zijn leugens tijdens zijn vorige asielaanvragen waren ingegeven door advies van andere Afghanen onderweg, dan wel van de smokkelaar (gehoorverslag CGVS 22 augustus 2014, p. 3 en gehoorverslag CGVS 27 november 2014, p. 4-6). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift een derde, andere verklaring aanvoert voor het feit dat hij tijdens zijn veertien vorige asielaanvragen heeft gelogen, doet*

dan ook eens te meer en in zeer ernstige mate compleet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan de ernst en de geloofwaardigheid van het in het kader van onderhavige, vijftiende asielaanvraag ingeroepen asielrelaas. (...). Verder wordt er in de bestreden beslissing zeer terecht als volgt gesteld met betrekking tot verzoekers beweerd psychologische problemen: "Wat betreft de door u neergelegde attesten over uw psychologische toestand moet worden opgemerkt dat in deze attesten uw psychologische problemen worden teruggekoppeld aan vervolgingsfeiten in Afghanistan. Het valt hierbij op dat er wordt verwezen naar feiten zoals de moord op uw broer die u aanhaalde in het kader van uw veertien voorgaande asielaanvragen en waarvan u in het kader van uw huidige asielaanvraag zelf toegeeft dat er geen woord van waar was. Wanneer u tijdens uw gehoor bij het CGVS werd gevraagd vanwaar uw psychologische problemen komen verklaarde u: "Ik ken zelf de reden niet waarom ik me zo voel, het begon nadat ik gerepatrieerd werd uit London" (Gehoor CGVS 0810580M 22/08/2014, p. 7). Met andere woorden kadert u zelf uw mentale problemen na uw gedwongen terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2009 en koppelt u ze niet aan gebeurtenissen in Afghanistan. De door u aangehaalde en geattesteerde medische problemen kunnen dan ook op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Waar uw vertrouwenspersoon, J.V.C., aan het einde van uw tweede gehoor bij het CGVS opmerkte dat uw medicatie ook het geheugen beïnvloedt (Gehoor CGVS 0810580M 27/11/2014, p. 30) moet worden opgemerkt dat deze bewering de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen allerminst kan verklaren. Tot slot moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag twee maal en in totaal gedurende bijna acht uur werd gehoord door het CGVS en dat u daarbij steeds een rustige en stabiele indruk gaf en helder en lucide antwoordde op de gestelde vragen."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. De psychologische problemen van verzoekende partij, die zij niettegenstaande haar bewering hiervoor reeds 5 jaar lang in België bij psychiaters en psychologen in behandeling te zijn pas voor het eerst bij haar vorige, vijftiende asielaanvraag ter sprake bracht, bieden hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor het tijdens (de gehele duur van haar) haar eerste veertien asielaanvragen afleggen van manifest leugenachtige en bedrieglijke verklaring waarmee zij de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden. Een dergelijke handelswijze ondergraaft op fundamentele wijze de algemene en algehele geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling, *in casu* verzoekende partij.

Betreffende verzoekende partij haar verklaring ter terechtzitting dat zij in april 2016 bekeerd is, niet veel later na de negatieve beslissing in het kader van haar huidige zestiende asielaanvraag en zeer korte tijd na het indienen van haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verder komt dan een bewering. Niettegenstaande verzoekende partij een aanvullende nota neerlegt met zogenaamde "bijkomende stukken" heeft zij geen gebruik gemaakt van de aanvullende nota om haar bewering dat zij bekeerd is toe te lichten. Ook ter terechtzitting komt verzoekende partij niet verder dan de loutere mededeling zonder meer. Derhalve maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij is bekeerd en om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 juni 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS